

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

NATSUKO IMAMURA

Fata care
s-a transformat
în bețișoare

Traducere din japoneză de
MAGDALENA CIUBĂNCAN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Corina Roncea, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

NATSUKO IMAMURA

KI NI NATTA ASA

Copyright © Natsuko Imamura 2020

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Tokyo.

Romanian language translation rights reserved by Humanitas Fiction

SRL under the license granted by Natsuko Imamura

arranged with Bungeishunju Ltd. through The English Agency

(Japan) Ltd. and New River Literary Ltd.

© HUMANITAS FICTION, 2023,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IMAMURA, NATSUKO

Fata care s-a transformat în bețișoare / Natsuko Imamura; trad. din

japoneză de Magdalena Ciubăncan. – București: Humanitas Fiction, 2023

ISBN 978-606-097-336-2

I. Ciubăncan, Magdalena (trad.)

821.521

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 / 408 83 50, fax 021 / 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

FATA CARE
S-A TRANSFORMAT
ÎN BEȚIȘOARE

Asa locuia într-un apartament micuț împreună cu mama ei. În spatele blocului lor se întindea un lan de floarea-soarelui pe care-l îngrijea proprietarul apartamentului. Într-o zi, mama s-a întors acasă cu o pungă plină cu semințe de floarea-soarelui pe care le primise de la el. Au întins în mijlocul camerei niște ziare și, câteva zile la rând, au tot decojit semințe. Mama a prăjit miezul alb într-o tigaie, a pus peste el sare și l-a preschimbat într-o gustare pentru Asa. Aplecându-se peste masa din bucătărie, fetița lua câteva semințe strălucitoare și le băga în gură, simțind cum aromele îi învăluie și cele mai îndepărtate papile gustative. Câteodată, nimerea și câte un bulgăraș de sare.

Îi cerea mamei, care spăla vasele, un pahar cu apă, și se apuca din nou de ronțăit. Odată, lingându-și de sare degetele, Asa a spus:

— Vreau să iau câteva la grădiniță.

A doua zi dimineată, mama i-a dat un plic maro plin doldora de semințe.

— Să nu le ții numai pentru tine, da? Să le împarți cu toată lumea.

Ascunsă în umbra orgii din clasă, Asa a chemat-o pe cea mai bună prietenă a ei, Rumi, făcându-i un semn cu mâna.

— Ce-i?

— Uite! Uite!

Rumi și-a apropiat fața de plicul maro. Când Asa l-a deschis, s-a uitat temătoare înăuntru.

— Ce-i asta?

Nu știa că floarea-soarelui are semințe și, chiar și după ce Asa i-a explicat, a dat din cap a neîncredere:

— Asta e floarea-soarelui?

În fața ei, Asa a luat un miez și l-a băgat în gură.

— A! L-ai mâncat!

— Se mănâncă!

— E bun?
— E bun.
— O să te doară burta.
— Ba nu. Ia și tu!
Rumi a scuturat din cap.
— Nu, nu vreau!
— E bun, a mai spus o dată Asa.
Înclinând plicul, și-a vărsat în palmă câteva
semințe și i le-a întins lui Rumi.
— Hai, gustă una!
— Nu, nu vreau.
— De ce? Chiar sunt bune!
— Nu vreau!
— Doar una.
— Nu!
— Rumi...
— Nu vreau! Nu vreau! Nu vreau!
Împingând-o pe Asa într-o parte, Rumi a
luat o coardă și a pornit spre terenul de joacă.

Când Asa a început școala, ea și mama ei
s-au mutat la bunica din partea tatălui, care lo-
cuia în Saitama. În casa bunicii erau adunate
tot felul de lucruri pe care Asa nu le avusese în

fosta ei locuință. O canapea, un covor, o telecomandă TV, un duș, un cuptor cu microunde... În clasa întâi, ajutată de mama ei, s-a încumetat să coacă pentru prima oară în viața ei niște fursecuri în cuptorul curat lună, pe care bunica nu-l folosise decât o singură dată până atunci. Se gândise să-i ofere ceva făcut în casă colegului ei Shun Yamazaki, cel mai popular băiat din clasă, care urma să se mute la o altă școală. Cu Shun Yamazaki se împrietenise la începutul primului semestru, când amândoi pierduseră la piatră-hârtie-foarfecă și astfel ajunseseră să fie responsabili în clasă pentru secțiunea de obiecte pierdute, deși amândoi și-ar fi dorit să ajungă să se ocupe de animalele de laborator.

Fursecurile îi reușiseră. Ideea ei de a amesteca în aluat stafide și arahide fusese un succes. S-a abținut din a mai mânca, iar ultimele zece bucăți și le-a pus într-o pungă pe care a legat-o cu o panglică roz.

A doua zi, când i-a dat lui Shun Yamazaki punga cu fursecuri, spunându-i să le guste, acesta i-a dat-o înapoi:

— Nu-mi trebuie.

Motivul refuzului ținea de fapt de neștiința ei. Lui nu-i plăceau nici stafidele, nici arahidele, iar fursecurile nici nu suporta să le vadă în fața ochilor, atât de mult le detesta.

— Ai grijă de tine!

Privindu-l din spate cum se îndepărta în fugă, Asa i-a făcut cu mâna, cuprinsă de tristețe.

După o vreme, a mai făcut o încercare cu fursecurile. Desigur, și acum tot ajutată de mama ei. De data aceasta, n-a mai pus nici stafide, nici arahide. Cum Shun plecase deja, i le-a dat bunicii de Ziua Persoanelor în Vârstă. Dar, pe lângă faptul că-i era greu să mănânce lucruri tari, bunica mai suferea și de diabet, așa că, deși a primit punga cu fursecuri, nu părea că avea să le mănânce vreodată. Asa a luat punga rămasă uitată pe masă și i-a dus-o mamei sale, dar nici ea nu le-a mâncat.

— Mă duc la spital pentru niște analize și nu pot să mănânc, i-a spus mama cu părere de rău. Doctorul mi-a zis să mă duc cu stomacul gol.

Fiindcă nu mai avea ce să facă, Asa le-a mâncat singură. Mama îi spusese că voia să le mănânce după ce se întorcea de la spital, dar,

după analize, a rămas internată. Iar apoi a urmat o perioadă în care externările și internările au venit una după alta.

În al doilea an de școală primară, Asa a devenit responsabilă de animalele de laborator, așa cum își dorea. Rolul ei era să le dea de mâncare peștișorilor aurii din acvariu. În prima zi, plină de entuziasm, Asa le-a presărat mâncarea pe suprafața apei.

— Peștișorilor, a venit masa! le-a spus, dar ei s-au strâns grămadă pe fundul acvariului și n-au părut să dea vreun semn că s-ar mai mișca de acolo.

A doua zi, din nou, Asa le-a dat mâncare, dar nici măcar unul nu s-a ridicat. Atunci când îi hrănea celălalt responsabil, Hirai, se repezeau la suprafața apei și se băteau pentru mâncare, înghițind cu guri hulpave, așa că nu se putea să nu le fie foame. Asa a încercat să facă la fel ca Hirai, luând puțină mâncare între degetul mare și arătător și presărând-o de sus, dar peștii tot nu veneau. Chestiunea a fost dezbătută de consiliul clasei. S-a ridicat problema că, dacă Asa avea să fie în continuare responsabilă de hrăni-

rea peștilor, aceștia aveau să moară de foame. Până la urmă, s-a decis ca Hirai să hrănească peștii zilnic, nu o dată la două zile, cum fusese inițial stabilit, iar Asa să se ocupe de jurnalul care trebuia ținut și să curețe apa, culegând gunoaiele care se adunau la suprafață. Copiii schimbau tot felul de păreri, dar Asa nu scotea nici un cuvânt. Stătea în ultima bancă de lângă fereastră, cu capul plecat, privindu-și fix palmele.

Tot în al doilea an din școala primară s-a mai întâmplat ceva. Undeva, într-un oraș, a avut loc un incident major provocat de o intoxicație alimentară la o nuntă, iar victime au fost peste o sută de persoane. La zece zile de la producerea incidentului, Asei i-a venit rândul să se ocupe de servirea mesei la cantină. Meniul cuprindea orez, lapte, tocăniță cu carne de vită, salată de păstăi verzi și mere. Asa se ocupa de servirea salatei de păstăi. Se pare că sursa intoxicației alimentare de la nuntă fuseseră păstăile verzi servite ca garnitură la felul principal. Era vorba despre păstăi cultivate în Japonia și care nu aveau nimic de a face cu cele folosite la școală, care erau congelate, de import,

Cuprins

Fata care
s-a transformat
în bețișoare
5

Nami,
care a fost în cele
din urmă nimerită
47

Amintirea unei seri
145